Hari Poter
Izdanje za Božić
Pecara Hane Og
&
www.BalkanDownload.org
PotTERMoRE

Hari Poter – *Pottermore*

Izdanje za Božić

Dž. K. Rouling

Naslov originala
Harry Potter – Pottermore
Christmas Releases (2015)
J. K. Rowling

Prevod:
Gita Og

Lektura:
Esmeralda Vedervaks

za www.Balkandownload.org
Pecara Nane Og
&

2016.

Kotlovi

Nekada su i čarobnjaci i Normalci koristili kotlove u podjednakoj meri, budući da su kotlovi veliki metalni lonci koji mogu da se drže iznad vatre. Vremenom su i magijski i nemagijski ljudi počeli da koriste šporete, tiganji su postali mnogo zgodniji, i kotlovi su postali isključivo čarobnjačka stvar, budući da su oni nastavili da u njima spremaju napitke. Direktan plamen je esencijalan za pripremanje napitaka, pa je zbog toga kotao najpraktičnija posuda.

Svi kotlovi su začarani da bu bili lagani za nošenje, budući da se najčešće prave od kalaja ili gvožđa. Moderni izumi uključuju i verzije kotlova koji sami mešaju, ili se sklapaju, kao i one napravljene od plemenitih metala, za stručnjake ili hvalisavce.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Kotlovi su već vekovima asocijacija na magiju. Pojavljuju se tokom stotina godina na slikama sa vešticama, a trebalo bi da u njima i leprikoni čuvaju blago. Mnoge narodne priče i bajke pominju kotlove koji imaju posebne moći, ali u knjigama o Hariju Poteru oni su prilično obična stvar. Doduše, jesam se bavila mišlju da relikvija Helge Haflpaf bude kotao, ali bilo je nečeg po malo komičnog i nepodesnog u tako velikom i teškom horkruksu; želela sam da predmeti koje je Hari trebao da nađe, budu manji i lakše prenosivi. Ipak, kotao se pominje i u četiri mitske dragocenosti Irske (njegova magična moć je da se od njega nikad niko nije odmakao nezadovoljan) i u legendi o trinaest blaga Britanije (kotao koji je pripadao džinu Dirnvinu (*Dyrnwch/Dyrnwyn*) koji je kuvao za hrabre ljude, ali ne i za kukavice).

Koukvort

Koukvort je grad u Engleskoj u kojem se nalazi Preljin sokak.

Koukvort je izmišljeni grad u centralnoj Engleskoj u kojem se nalazi Rejlvju hotel, gde je Hari proveo jednu noć sa tetkom, tečom, i rođakom Dadlijem. Ime Koukvort treba da dâ ideju da je u pitanju industrijski grad, i da izazove asocijaciju sa teškim radom i prljavštinom.

Mada to nikad nije eksplicitno rečeno u knjigama, Petunija i Lili Evans, i Severus Snejp, su odrasli u Koukvortu. Kada tetka Petunija i teča Vernon pokušavaju da izbegnu pisma sa Hogvortsa, odlaze u Koukvort. Moguće je da je teča Vernon imao ideju da je Koukvort toliko jasno nemagičan, da ih pisma neće tamo pratiti. Trebao je da bude pametniji; mora se uzeti u obzir da je Petunijina sestra, Lili, izrasla u talentovanu vešticu upravo u Koukvortu.

S toga Belatriks i Narcisa odlaze u Koukvort, na početku „Polukrvnog princa“ da bi posetile Snejpa u staroj kući njegovih roditelja. Kroz Koukvort protiče reka, a postojanje barem jedne velike fabrike se ogleda u visokom dimnjaku na koji gleda Snejpova kuća, kao i mnogo malih ulica, punih radničkih kuća.

Drako Melfoj

Drako Melfoj je učenik na Hogvortsu. Ima platinasto plavu kosu, hladne sive oči, i bledo špicasto lice. Kao Sliterinac, čija je porodica povezana sa Mračnim veštinama, Drako se često podsmeva Hariju i njegovim prijateljima.

Rođendan: 5. jun
Štapić: Glog i dlaka jednoroga, deset inča,[1] elastičan
Hogvortska kuća: Sliterin
Roditelji: Majka veštica, otac čarobnjak

Drako Melfoj je odrastao kao jedinac, na imanju Melfojevih, veličanstvenoj palati u Viltširu, koja je bila u vlasništvu njegove porodice vekovima. Od kad je progovorio, bilo mu je jasno da je trostruko poseban: prvo kao čarobnjak, drugo kao čistokrvan, i treće kao član porodice Melfoj.

Drako je odrastao u atmosferi žaljenja što Mračni gospodar nije uspeo da preuzme vođstvo u čarobnjačkoj zajednici, mada je mudro upozoren da takva osećanja ne bi trebalo izražavati van malog kruga porodice i bliskih prijatelja, „inače će tatica imati problema“. Tokom detinjstva, Drako se mahom družio sa čistokrvnom decom bivših Smrtoždera, bliskih prijatelja njegovog oca, i zato stigao na Hogvorts sa malom bandom prijatelja koje je već stekao, uključujući tu i Teodora Nota i Vinsenta Kreba.

Kao i sva druga deca Harijevog uzrasta, Drako je tokom detinjstva slušao priče o „dečaku koji je preživeo“. Tokom godina je postojalo mnogo

[1] 10 inča = 25,4 cm

različitih teorija o tome kako je Hari preživeo smrtonosni napad, i jedna od najupornijih je bila da je sam Hari moćan Mračni čarobnjak. To što je sklonjen iz magijske zajednice je izgleda (onima koji su se tome nadali) ojačavalo ovo mišljenje, i Drakovo otac, lukavi Lucijus Melfoj, je bio jedan od onih koju su se vrlo živo pouzdali u ovu teoriju. Bilo je utešno razmišljati da će on, Lucijus, možda imati drugu šansu za svetskom dominacijom, ako bi se ispostavilo da je ovaj mali Poter novi, i veći čistokrvni šampion. Zato je, znajući da ne radi ništa što njegov otac ne bi odobrio, i nadajući se da će moći da prosledi neke zanimljive novosti kući, Drako Melfoj pružio ruku Hariju Poteru u Hogvorts ekspresu, kada je shvatio ko je on. Harijevo odbijanje Drakovog prijateljskog prilaska, i činjenica da je već postao sklon Ronu Vizliju, čija je porodica za Melfojeve bila anatemisana, je automatski okrenula Melfoja protiv njega. Drako je pravilno shvatio, da su žarke nade bivših Smrtoždera – da je Hari Poter novi i bolji Voldemort[2] – potpuno neosnovane, i od tog trenutka je njihovo uzajamno neprijateljstvo bilo zagarantovano.

Većina Drakovog ponašanja u školi je bila po uzoru na najimpresivniju osobu koju je poznavao – njegovog oca – i on je odano kopirano Lucijusov hladan i samozadovoljan način ophođenja prema svima koji nisu bili deo njegovog uskog kruga. U vozu koji je išao ka školi Drako je regrutovao drugog sledbenika (Kreb je već pre Hogvortsa bio na prvoj poziciji), i kao fizički slabiji, Melfoj je koristio Kreba i Gojla kao kombinaciju sledbenika i telohranitelja tokom šest godina školovanja.

Drakova osećanja prema Hariju su se uvek zasnivala, najvećim delom, na zavisti. Mada nikad nije tražio slavu, Hari je bez sumnje bio osoba o kojoj se u školi najviše govorilo, i kojoj su se najviše divili, a ovo je neverovatno smetalo dečaku koji je vaspitavan da veruje da mu pripada gotovo kraljevska pozicija u čarobnjačkoj zajednici. Štaviše, Hari je bio izuzetno talentovan u letenju, jedinoj veštini u kojoj je Melfoj bio ubeđen da će zaseniti sve prvake. To što je Majstor napitaka, Snejp, očigledno bio slab na Melfoja, i prezirao Harija, je bilo samo mala uteha.

---

[2] Bez obzira na to što je prvobitno kod nas transkribovan kao Voldemor, zbog činjenice da se njegov pseudonim sastoji od slova njegovog imena („Hari Poter i Dvorana tajni“), smatram da bi grešku trebalo ispraviti (Tom Marvolo Riddle = I am Lord Voldemort)

Drako je isprobao mnogo različitih taktika u svojoj trajnoj misiji da se uvuče Hariju pod kožu, ili da ga diskredituje u očima ostalih, od kojih su samo neke laganje o Hariju u štampi, pravljenje uvredljivih znački o njemu, pokušaji da s leđa baci kletvu na njega, i oblačenje kao jedan od Dementora (na koje je Hari bio naročito osetljiv). Pa ipak, Melfoj je, takođe, doživeo poniženja Harijevom krivicom, naročito na terenu za kvidič, i nikad nije zaboravio sramotu koju je izazvalo to što ga je nastavnik Odbrane od Mračnih veština pretvorio u skakutavu lasicu.

Dok je većina ljudi verovala da je Hari Poter, koji je svedočio ponovnom rođenju Mračnog gospodara, lažov ili da fantazira, Drako Melfoj je bio jedan od nekolicine koji su znali da Hari govori istinu. Njegov otac je osetio kako mu gori Mračni znak, i odjurio je da se pridruži Mračnom gospodaru, te tako postao svedok duela između Harija i Voldemorta koji se odigrao na groblju.

Diskusije o ovim događajima na imanju Melfojevih su izazvale pomešana osećanja u Draku Melfoju. S jedne strane, bio je oduševljen tajnim znanjem da se Voldemort vratio, i da ponovo dolazi ono što je njegov otac uvek opisivao kao slavne dane njihove porodice. S druge strane, diskusije, koje su se vodile šapatom, o tome kako je Hari, ponovo, izbegao Gospodarev pokušaj da ga ubije, je izazvalo u Draku nove ujede besa i zavisti. Bez obzira na to što Smrtožderi nisu voleli Harija, smatrajući ga preprekom i simbolom, o njemu se diskutovalo kao o ozbiljnom protivniku, dok su Smrtožderi koji su se okupljali u kući njegovih roditelja i dalje tretirali Draka kao školarca. Mada su bili na suprotnim stranama bitke koja se pripremala, Drako je bio ljubomoran na Harijev status. Zabavljao se zamišljajući Voldemortov trijumf, časti koje će biti ukazane njegovoj porodici pod novim režimom, i način na koji će biti tretiran u Hogvortsu, kao važan i uticajan sin Voldemortovog drugokomandujućeg.

Školski život je napredovao tokom Drakovog petog razreda. Mada mu je bilo zabranjeno da raspravlja u Hogvortsu ono što je čuo kod kuće, Drako je nalazio zadovoljstva u sitnim trijumfima: bio je prefekt (a Hari nije) i Dolores Ambridž, nova nastavnica Odbrane od Mračnih veština, je izgleda, prezirala Harija podjednako kao i Drako. Postao je član Inkvizotorskog odreda Dolores Ambridž, i odlučio je da je njegov posao da otkrije šta smeraju Hari i grupa različitih đaka, jer su oni u tajnosti oformili i trenirali Dambldorovu armiju. Međutim, u samom trenutku trijumfa, kada je Drako saterao Harija i njegove drugove u ćošak, i kada se činilo da

Ambridžova mora da izbaci Harija iz škole, Hari je uspeo da mu se izmigolji. Da stvar bude još gora, Harije uspeo da osujeti pokušaj Lucijusa Melfoja da ga ubije, i Drakov otac je bio uhvaćen i poslat u Askaban.

Drakov svet se sada raspao. Od toga da su bili, kako su on i njegov otac verovali, na korak do vrhunca moći i prestiža kao nikad pre, došli su na to da je njegov otac odveden iz porodičnog doma i zatvoren, daleko, u strašnom čarobnjačkom zatvoru koji su čuvali Dementori. Lucijus je bio Drakov uzor i heroj od rođenja. Sad su on i njegova majka bili izgnanici među Smrtožderima; Lucijus je bio simbol neuspeha i potpuno diskreditovan u očima besnog Lorda Voldemorta.

Drakov život je do tog trenutka bio zatvoren i zaštićen; bio je privilegovani dečak sa malo briga, pouzdan u svoj status u svetu, i sa glavom punom nebitnih briga. Sada, kada mu je otac odveden, a majka bila smetena i uplašena, morao je da preuzme obaveze odraslog čoveka.

Najgore je tek dolazilo. Voldemort, koji je tražio način da još više kazni Lucijusa Melfoja zbog traljavog hvatanja Harija, je zahtevao da Drako sprovede zadatak, tako težak da je bilo gotovo sigurno da neće uspeti – i da će ga to koštati života. Drako je dobio zadatak da ubije Albusa Dambldora – kako, Voldemorta nije interesovalo. Drako je prepušten sebi na ovom zadatku, i Narcisa je pravilno zaključila da je čarobnjak koji nije bio u stanju da oseća sažaljenje, i koji nije tolerisao neuspeh, namerno tako namestio, da bi Drako propao.

Besan na svet koji je izgleda iznenada okrenuo leđa njegovom ocu, Drako je u celosti pristupio Smrtožderima, i složio se da izvede ubistvo koje je Voldemort poručio. U ovoj početnoj fazi, pun želje za osvetom i potrebe da vrati svog oca u Voldemortovu milost, Drako jedva da je stvarno razumeo šta se od njega traži. Sve što je on u tom trenutku znao je bilo to da je Dambldor predstavljao sve što njegov zatočeni otac nije voleo; Drako je prilično lako uspeo da ubedi sebe da je i on sam, takođe, mislio da će svet biti bolje mesto bez direktora Hogvortsa, oko kojeg su se uvek okupljali Voldemortovi protivnici.

Drako se uputio na Hogvorts, potpuno okupiran idejom da je pravi Smrtožder, pun nove vatrene svrhe. Međutim, kako je shvatao da je njegov zadatak mnogo teži nego što je očekivao, i nakon što je zamalo ubio dvoje drugih ljudi, umesto Dambldora, Drakovi nervi su polako počeli da popuštaju. Budući da je pretnja visila nad njegovom porodicom i njim, počeo je da se lomi pod pritiskom. Ideje koje je Drako imao o sebi i svom

položaju u svetu, su počele da se raspadaju. Celog života mu je otac, koji je i zagovarao i praktikovao nasilje, bio idol, a sada, kada je shvatio da mu se ubistvo gadi, kao njegov sin je smatrao da ga je sramno izneverio. Pa ipak, ni to nije moglo da ga oslobodi uslova zadatka: uporno je odbijao pomoć Severusa Snejpa, jer se bojao da će mu Snejp ukrasti „slavu".

Voldemort i Snejp su potcenili Draka. Pokazao se sposobnim u Oklumenciji (magijska veština odbijanja pokušaja da se čita um), što je bilo neophodno za tajni zadatak koji je preuzeo. Nakon dva propala pokušaja da ubije Dambldora, Drako je uspeo u svom genijalnom planu da uvede celu grupu Smrtoždera u Hogvorts, što je dovelo do toga da je Dambldor, zaista, bio ubijen – mada ga nije ubio Drako.

Čak i kada je bio suočen sa Dambldorom, koji je bio i slab i bez štapića, Drako je shvatio da nije u stanju da izvede *coup de grâce*[3] budući da je, uprkos samom sebi, bio dirnut Dambldorovom dobrotom i sažaljenjem prema svom budućem ubici. Snejp je uskočio umesto Draka, i pokrio ga, slagavši Voldemorta o Drakovom spuštanju štapića pred njegov dolazak na vrh astronomskog tornja; Snejp je naglasio Drakovu veštinu pri dovođenju Smrtoždera u školu, i saterivanju Dambldora u ćošak da bi ga on, Snejp, ubio.

Kada je ubrzo nakon toga Lucijus oslobođen iz Askabana, porodici je dozvoljeno da se vrati na imanje Melfojevih. Međutim, sad su bili potpuno diskreditovani. Od snova o najvišem statusu pod Voldemortovim novim režimom, Melfojevi su se našli na najnižnoj lestvici Smrtoždera; slabići i nesposobnjakovići, prema kojima se Voldemort ophodio sa podrugivanjem i prezirom.

Drako se promenio, mada je i dalje bio pun unutrašnjih konfilkta, kako se ispostavilo kroz njegove postupke tokom ostatka rata između Voldemorta i onih koji su pokušavali da ga zaustave. Mada se Drako i dalje nadao da će uspeti da povrati nekadašnji visoki rang svoje porodice, njegova nesrećno probuđena savest ga je navela da pokuša – možda ne baš rado, ali verovatno na najbolji način, pod datim okolnostima – da spasih Harija od Voldemorta, kada je bio uhvaćen i dovučen na imanje Melfojevih. Tokom završne bitke za Hogvorts, Melfoj je, međutim ponovo pokušao da uhvati Harija, i na taj način spasi prestiž svojih roditelja, a verovatno i

[3] *coup de grâce* (fr.) – udarac milosrđa, ubistvo iz milosrđa (prim.prev.)

njihove živote. Da li bi zaista mogao da se natera da preda Harija je po malo mutna situacija; sumnjam da bi, kao i sa njegovim pokušajem Dambldorovog ubistva, ponovo bio suočen sa realnošću da je ubistvo drugog ljudskog bića mnogo teže u praksi, nego u teoriji.

Drako je preživeo Voldemortovu opsadu Hogvortsa, jer su mu Hari i Ron spasili život. Njegov je otac nakon bitke izbegao zatvor tako što je obezbedio dokaze protiv svojih prijatelja Smrtoždera, i na taj način pomogao da se uhvate mnogi sledbenici Lorda Voldemorta, koji su se sakrili.

Događaji u Drakovim kasnim tinejdžerskim godinama su mu zauvek promenili život. Uverenja sa kojima je odrastao su dovedena u pitanje na najstrašniji način: iskusio je užas i očajanje, video kako njegovi roditelji pate zbog svojih uverenja, i svedočio raspadu svega onoga u šta je njegova porodica verovala. Drako je odgajan ili je naučio da mrzi neke ljude, a oni su mu, kao Dambldor, ponudili pomoć i ljubaznost, ili kao Hari Poter, dali život. Nakon događaja tokom Drugog čarobnjačkog rata, Lucijus je shvatio da ga sin voli kao i uvek, ali da odbija da prati staru čistokrvnu liniju.

Drako se oženio mlađom sestrom drugarice iz Sliterina. Astorija Gringras, koja je prošla kroz sličan (mada manje nasilan i zastrašujući) preobražaj od čistokrvnih ideala do tolerantnijih životnih shvatanja, je za Narcisu i Lucijusa bila po malo razočaravajuća snaha. Imali su visoka očekivanja od devojke čija je porodica bila jedna od „Svetih dvadeset i osam“, ali kako je Astorija odbijala da podiže njihovog unuka Skorpijusa, da veruje da su svi Normalci olош, porodična okupljanja su često bila puna tenzije.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Kada je serijal započeo, Drako je, gotovo na svaki način, bio tipični nasilnik. Nepokolebljivo verovanje u sopstveni superiorni status koje je usvojio od svojih čistokrvnih roditelja, u startu je ponudio Hariju da budu prijatelju, pod pretpostavkom da on samo treba da ponudi, da bi bilo prihvaćeno. Bogatstvo njegove porodice je čist kontrast sa siromaštvom Vizlijevih; to je takođe Drakov izvor ponosa, mada je čistota krvi Vizlijevih identična njegovoj.

Svako prepoznaje Draka, jer je svako znao nekog kao što je on. Verovanje takvih ljudi u sopstvenu superiornost može biti izluđujuće, za podsmeh, ili zastrašujuće, u zavisnosti od okolnosti pod kojima se sretnemo sa njima. Drako je uspeo da u nekom trenutku izazove sva ova osećanja u Hariju, Ronu, ili Hermajoni.[4]

Moj britanski izdavač je doveo u pitanje činjenicu da je Drako toliko sposoban u Oklumenciji, koju Hari (uprkos svojoj sposobnosti da tako mlad napravi Patronusa) nikad nije savladao. U raspravi sam tvrdila da je u savršenom skladu sa Drakovim karakterom da lako isključi emocije, da se podeli, i da negira osnovne delove sebe. Dambldor je rekao Hariju, na kraju „Reda Feniksa“, da je osnovni deo njegove ljudskosti to što može da oseti takav bol, sa Drakom sam pokušavala da pokažem da negiranje bola i potiskivanje unutrašnjih konflikata može da dovede samo do oštećenje osobe (koja je s toga sklonija tome da nanosi štetu drugim ljudima).

Drako nikad nije shvatio da je, tokom većeg dela godine, bio istinski vlasnik Starozovnog štapića. I dobro je što je bilo tako, delimično zato što je Mračni gospodar bio vešt u Legilimenciji, i ubio bi Draka, bez premišljanja,

---

[4] U Novom transkripcionom rečniku engleskih ličnih imena, autor zvaničnih pravila Tvrtko Prćić upozorava pisca rečima „NE Hermiona“. Normiran je samo oblik Hermajoni za bilo koju osobu što nosi ovo ime. (prim.prev.)

da je imao ma i nagoveštaj istine, ali takođe i zato što je, uprkos buđenju savesti, Drako i dalje bio žrtva svih iskušenja koja je bio naučen da ceni – između ostalog nasilja i moći.

Žalim Draka, isto kao što žalim i Dadlija. Veoma je štetno iskustvo odrasti među Melfojevima, ili Darslijevima, i Drako je prošao kroz užasna iskušenja, što je bilo direktna posledica pogrešnih principa njegove porodice. Pa ipak, Melfojevi imaju jednu milost: međusobno se vole. Draka jednako motiviše i strah da bi se nešto moglo dogoditi njegovim roditeljima, podjednako koliko i strah za sebe samog, dok Narcisa rizikuje sve kada laže Voldemorta, na kraju „Relikvija Smrti", govoreći mu da je Hari mrtav, samo zato da bi mogla da dođe do svog sina.

Zbog svega ovoga, Drako ostaje osoba sumnjivog morala u sedam objavljenih knjiga, pa sam često imala razlog da konstatujem koliko mi je smetao broj devojčica kojima se svideo ovaj konkretni izmišljeni lik (mada ne odbacujem značaj koji je odigrao izgled Toma Feltona, koji je maestralno odigrao Draka u filmovima, i, da ironija bude veća, je jedan od najfinijih ljudi koje ste ikad sreli). Drako ima sav mračni glamur antiheroja; devojke su veoma sklone tome da romantizuju takve ljude. Sve ovo me je dovelo do nezavidne pozicije, u kojoj ulivam hladni zdrav razum u maštarije vatrenih čitateljki, kada im govorim, po malo grubo, da Drako nije krio zlatno srce pod svim tim podrugivanjem i predrasudama, i da ne, njemu i Hariju nije bilo suđeno da postanu najbolji prijatelji.

Zamišljam da je Drako, kao odrastao, vodio modifikovanu verziju života svog oca; nezavisno bogat, bez ikakve potrebe da radi, Drako je sa ženom i sinom nasledio imanje Melfojevih. U njegovim hobijima vidim dalju potvrdu njegove dvojne prirode. Sakupljanje Mračnih artifakata podseća na istoriju njegove porodice, uprkos tome što ih čuva u staklenim kutijama, bez korištenja. Međutim, njegovo neobično interesovanje za alhemijske rukopise, koje nikad nije upotrebio da bi probao da napravi Kamen mudrosti, daje nagoveštaj želje za još nečim osim bogatstva, možda čak i želju da bude bolji čovek. Iskreno se nadam da će odgajati Skorpijusa da bude mnogo bolji i tolerantniji Melfoj nego što je on sam bio u svojoj mladosti.

Drako je imao mnogo prezimena pre nego što sam se odlučila za „Melfoj". Na različitim mestima u prvim nacrtima prezivao se Smart,

Spinks, ili Spangen. Njegovo kršteno ime dolazi od sazvežđa – Zmaj[5] – pa ipak, u njegovom štapiću je dlaka jednoroga.

Ovo je bilo simbolično. Pa ipak – i uz rizik da obnovim neke nezdrave fantazije – ima nekog trajnog dobra u Drakovom srcu.

[5] Sazvežđe Zmaj, latinski *Draco* (čita se Drako) (prim.prev.)

Inferijusi

Inferijusi su leševi; mrtva tela koja su začarana da slede naređenja mračnih čarobnjaka. Inferijusi mogu biti muškarci, žene, ili deca, i imaju upale, slepe oči, i ledenu kožu.

Inferijus (množina: inferijusi)[6] je leš kojeg je oživela kletva mračnog čarobnjaka. Postaje jeziva marioneta, i mračni čarobnjak koji ga je napravio može da ga koristi kao potrošnog slugu. Najočigledniji znak da se suočavamo sa inferijusom, a ne sa živim bićem su bele, zamagljene oči.

Čini koje se koriste da se reanimira ljudsko telo su mnogo komplikovanije od onih koje se, na primer, koriste da predmeti lete. Inferijus može biti uklet da ubilački reaguje, ako je uznemiren, da ubija, ne birajući, i da izvodi opasne zadatke za svog gospodara. Njegova ograničenja su, međutim, očigledna; nema svoju volju, ni svoj um, i ne može da sam smisli izlaz iz nepredviđene nevolje. Kao ratnik ili čuvar, koji ne brine za sopstvenu sigurnost, pak, ima mnogo načina da bude upotrebljen.

Inferijusi sa kojima su se Hari i Dambldor sreli u dubinama jezera u „Hariju Poteru i polukrvnom Princu“ su, dok su bili živi, bili mahom skitnice i beskućnici, Normalci, koje je Voldemort ubio da bi poslužili ovoj svrsi, tokom svog prvog uspona u moći, mada su neki bili i zemni ostaci čarobnjaka i veštica koji su „nestali“ bez objašnjenja.

Inferijusa neograničeno čuva mračna magija, i može biti uništen samo vatrom, jer ni jedna čin ne može da zaštiti mrtvo tkivo od spaljivanja. Inferijuse, zbog toga, njihov gospodar začara da izbegavaju plamenove.

---

[6] Na engleskom, ali izvedeno iz latinskog, jednina glasi *inferius*, a množina *inferi* (prim.prev.)

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Inferijusi imaju mnogo toga zajedničkog sa zmobijima, koji su pomenitu kao drugačija bića unutar Harijevog sveta. Imala sam nekoliko dobrih razloga da ne nazovem čuvare medaljona horkruksa „zombijima“. Prvo, zombiji nisu deo britanskog folklora, već su povezani sa mitovima sa Haitija i iz nekih delova Afrike. Mada bi đaci na Hogvortsu učili o njima, ne bi očekivali da će se sresti sa nekim na ulicama Hogsmida. Drugo, dok su zombiji iz vudu tradicije samo reanimirani leševi, druga, ali povezana tradicija govori o tome da čarobnjak koristi njihove duše, ili deo duša, da bi sebe održavao. Ovo je bilo u sukobu sa mojom pričom o horkruksima, i nisam želela da sugerišem da je Voldemort imao bilo kakvu drugo korist od svojih inferijusa, osim da čuvaju njegov horkruks. I na kraju, zombiji su prikazivani i na razne načine tumačeni na filmu toliko često u zadnjih pedeset godina da postoji cela bujica asocijacija vezanih za njih, koja mi nije bila ni od kakve koristi. Ja sam deo „Triler“-generacije; [7] za mene će zombi uvek biti Majkl Džekson u jarko crvenoj spitfajerci.[8]

Ime „inferijus“ je bila igra reči, izvedena iz latinskog „inferus“, što znači „ispod“, ali sa očiglednom konotacijom na bića „manja“ od živog čoveka. „Inferi“ znači podzemlje.

---

[7] *Thriller* – pesma Majkla Džeksona iz 1984. o zombijima (prim.prev.)

[8] Spitfajerka – kratka jakna sa rajsferšlusom, u pilotskom stilu (prim.prev.)

Red Merlina

Red Merlina je nagrada koja se daje vešticama i čarobnjacima koji su učinili stvari od velikog značaja za čarobnjački svet. Postoje tri nivoa nagrade: prva klasa, druga klasa, i treća klasa.

Red Merlina (koji se ponekad skraćeno piše R.M.) dodeljuje Vizengamot, organizacija starija od Ministarstva Magije, koja danas funkcioniše kao kombinacija suda i parlamenta. Red se sastoji iz elegantne zlatne medalje na zelenoj vrpci (prva klasa), ljubičastoj vrpci (druga klasa), ili beloj vrpci (treća klasa).

Red Merlina, koji slavi najpoznatijeg čarobnjaka svog vremena, se dodeljuje od petnaestog veka. Prema legendi, zelena vrpca, na koju se kači red prve klase, označava Merlinovu kuću na Hogvortsu.

Red prve klase se dodeljuje za „dela izvanredne hrabrosti ili izvanrednost“ u magiji, druga klasa se dodeljuje za „dostignuća ili trud preko granica uobičajenog“, dok se treća klasa dodeljuje onima koji su „dopirineli našem ukupnom znanju ili zabavi.“

Kao što se često dešava sa nagradama za kojima se veoma žudi, čini se da miljenici Ministarstva Magije dobijaju Red Merlina, naročito više klase, češće nego što bi se pretpostavilo. Dok niko nije bio protiv toga da Albus Dambldor dobije R.M. (prve klase) zato što je porazio Mračnog čarobnjaka Grindelvalda, bilo je prilično šuškanja u čarobnjačkoj zajednici kada je Kornelijus Fadž, ministar Magije, sam sebi dodelio R.M. (prve klase) za karijeru, koju su mnogi smatrali prilično udaljenom od ugledne. Ostali manje vredni dobitnici najvišeg reda uključuju i Arkturusa Bleka, dedu Sirijusa Bleka, za kojeg se naširoko verovalo da ga je kupio, pozajmivši Ministarstvu veliku sumu zlata.

Probušeni kotao

„Probušeni kotao“ je neugledni londonski pab, stisnut između knjižare i prodavnice ploča u ulici Čering kros. Glavni ulaz u Dijagon Aleju, gde veštice, čarobnjaci, i ostali kupuju magijske stvari, se nalazi iza paba.

Neki ljudi tvrde da je najstariji pab u Londonu „Beli jelen“ (*White Hart*) u Druri Lejnu; drugi da je to „Anđeo“ (*Angel*) u Bermondsej Volu, ili „Jagnje i zastava“ (*Lamb and Flag*) u ulici Rouz. Svi ovi ljudi su Normlaci, i svi greše. Najstariji pab u Londonu je „Probušeni kotao“ u ulici Čering kros, i to će vam potvrditi bilo koji čarobnjak.

„Probušeni kotao“ je bio tu mnogo pre nego što je ulica Čerign kros i planirana; njegova prava adresa je Dijagon Aleja, broj 1, i veruje se da je sagrađen početkom šesnaestog veka, kada i ostatak čarobnjačke ulice. Budući da je otvoren skoro dva veka pre usvajanja Međunarodnog statuta o tajnosti, „Probušeni kotao“ je u početku bio vidljiv za Normalce. Mada je pab još od otvaranja bio mesto za okupljanje veštica i čarobnjaka – bez obzira na to da li su bili Londonci ili su dolazili od nekud drugde na jedan dan, da kupuju najnovije magijske sastojke ili sprave – Normalcima nije odbijana usluga, niti su se na bilo koji način osećali nepoželjni, mada su neki razgovori, a da i ne pominjemo ljubimci, dovodili do toga da mnogi neoprezni gosti odu, a da ne dovrše svoju medovinu.

Kada je usvojen Statut o tajnosti, „Probušenom kotlu“, koji je u međuvremenu postao značajna čarobnjačka institucija, je data specijalna dozvola za nastavak rada, kao utočište i mesto odmora čarobnjačke sorte u prestonici. Mada je zahtevao mnoge moćne čini za prikrivanje, i dobro vladanje od svih koji su ga koristili, ministar magije, Ulik Gamp, je bio saosećajan prema potrebama čarobnjaka da se opuste pod težinom novih uslova. Osim toga, ugovorio je da će svaki vlasnik biti obavezan da omogući pristup Dijagon Aleji, kroz zadnje dvorište, budući da su i prodavnice iza paba sad morale biti magijski zaštićene.

Da bi ukazao čast Gampovoj zaštiti paba, vlasnik je napravio novu vrstu piva „Gampovo staro društveno“, koje je imalo tako grozna ukus da nije poznato da je iko ikad iskapio kriglu[9] (raspisana je nagrada od stotinu galeona za bilo koga ko u ovom uspe, ali do sada niko nije uspeo da osvoji zlato).

„Probušeni kotao“ je prošao kroz najteži period krajem devetnaestog veka, kada je građena ulica Čering kros, koja je trebala da dovede do njegovog rušenja. Tadašnji ministar magije je bio dosadno pričljivi Feris Spavin, koji je održao melanholični govor pred Vizengamotom, objašnjavajući zašto „Probušeni kotao“ ovog puta ne može biti spasen. Kada je Spavin seo, završivši govor nakon sedam sati, dobio je poruku od svog sekretara u kojoj mu je javljeno da se čarobnjačka zajednica okupila, izvela masovne memorijske čini (neki, i do danas, tvrde da su na nekolicini planera Normalaca upotrebljene Kontrolišiće kletve, mada ovo nikad nije dokazano), i da je „Probušeni kotao“ smešten u prepravljene planove za novu ulicu. Sasvim je jasno da arhitekte Normalci koji su radili na planiranju nikad nisu shvatili zašto su ostavili prostor između zgrada prilikom nacrta, a ni zašto taj prosto nije bio vidljiv golim okom.

„Probušeni kotao“ se sasvim malo izmenio tokom godina; mali je, prljav i rado dočekuje doste, ima nekoliko spavaćih soba iznad glavne prostorije, koje su namenjene putnicima koji žive daleko od Londona. Idealno je mesto da se čuju najnoviji čarobnjački tračevi, ako slučajno živite daleko od najbližeg čarobnjačkog komšiluka.

[9] U originalu je u pitanju pinta, mera za zapreminu od približno 0,57l (prim.prev.)

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Ulica Čering kros je poznata po svojim knjižarama, kako modernim, tako i antikvarnim. Zbog toga sam želela da bude mesto gde oni koji znaju kako mogu da uđu u drugačiji svet.

Vampiri

Mada vampiri postoje u svetu Harija Potera, što se vidi iz literature koju Hari i njegovi prijatelji proučavaju tokom Odbrane od mračnih veština, u priči im nije data značajna uloga. Mit vezan za vampire je toliko bogat, i toliko je često korišten u književnosti i na filmu, da sam osećala da nema puno toga što bih mogla doprineti tradiciji. U svakom slučaju, vampiri su tradicija Istočne Evrope, a ja sam, u principu, pokušavala da koristim britansku mitologiju i tradiciju, kada sam stvarala Harijeve protivnike. Osim usputnog pominjanja, jedini vampir sa kojim se Hari sreo u knjigama je Sangvini, koji se, po malo komično, pojavljuje na zabavi u toku „Polukrvnog Princa"

Kad listam svoje prve beleške, međutim, nalazim da sam na prvim listama zaposlenih, imala vampirskog nastavnika, kojem nisam dodelila predmet, a na kojeg sam zaboravila, pod imenom Trokar. „Trokar" je oštar predmet koji se ubacuje u arterije ili šupljine, da bi se izvlačile telesne tečnosti, pa mislim da je to bilo prilično dobro ime za vampira. Ipak, očigledno je da nisam previše razmišljala o njemu, kao o liku, jer je nestao iz mojih beležaka prilično rano.

Dugo je postojala uvrežena glasina među fanovima da bi Snejp mogao biti vampir. Mada je tačno da je nezdravo bled, i da se ponekad napominje da u svom dugom, crnom ogrtaču izgleda kao veliki šišmiš, on se nikad nije pretvorio u šišmiša, vidimo ga van zamka tokom dana, i u Hogvortsu se nikad nije pojavilo ni jedno telo sa ubodnim ranama na vratu. Ukratko, Snejp nije prerađeni Trokar.

Obrada: Disco Ninja
& još neko (ali to je tajna)

♥ Pecara Nane Og ♥

&

www.BalkanDownload.org